

הולודומור בעזה

כל החברים שלי בעזה מספרים את אותו הסיפור: השווקים ריקים, פשוט **אין אוכל** זמין. אפילו לא עבור אלה שיש להם כסף.

הרעב בעזה: קטסטרופה מעשה ידי אדם

מה שהאנשים בעזה חווים כרגע אינו משבר הומניטרי, זו קטסטרופה מתוכננת. זה לא רק רעב, זה **רעב מונשק**. תוכנית המזון העולמית (WFP) מדווחת כי 100% מ-2.1 מיליון תושבי עזה מתמודדים עם חוסר ביטחון תזונתי חמור, כאשר 495,000 נמצאים ברעב קטסטרופלי נכון ליולי 2025. המציאות מאחורי המספרים הללו היא שכולם בעזה רעבים בשלב זה. האנשים כבר תשושים מה-21 החודשים הקודמים. מבוגרים רבים איבדו 50% ממשקל גופם, וילדים, שגופם המתפתח זקוק לאספקה קבועה של אנרגיה, חלבונים וחומרים מזינים אחרים, בקושי ניתנים לזיהוי כאנשים. זרועותיהם ורגליהם שלדיות, לעיתים דקות כמו זרדים, עם מעט שריר או שומן ועצמות שבירות. הגוף שלהם כחוש, צלעות בולטות בחדות מתחת לעור מתוח. ראשיהם נראים גדולים באופן לא פרופורציונלי, עם פנים שקועות - עיניים שקועות עמוק בתוך ארובותיהן, עצמות לחיים בולטות, וסנטרים לא מפותחים, חסרי צפיפות עצם, שריר או שומן.

המצור המוחלט של ישראל על עזה, שהוטל על ידי ראש הממשלה בנימין נתניהו, שר הביטחון ישראל כץ ושר האוצר בצלאל סמוטריץ' מאז ה-2 במרץ 2025, העלה את הזוועה הזו לרמה חדשה. כבר 141 ימים לא הורשו סיוע הומניטרי, מזון או תרופות להגיע לשני מיליון האנשים החיים ברצועה. הציפייה האחרונה לסיוע נכנס - שהופעלה על ידי עסקה סודית בין האיחוד האירופי לישראל - גרמה לסוחרים לשחרר את המאגרים האחרונים שלהם. אך הסיוע מעולם לא הגיע. המדפים התרוקנו בן לילה, והרעב השתלט. אין מזון זמין בשווקים, אפילו לא עבור אלה שגייסו כסף בקמפיינים מוצלחים. אין קמח, עדשים, ירקות או תחליף חלב לתינוקות. אנשים ממש קורסים ברחובות מרעב. בתי החולים שנותרו אינם יכולים להתמודד עם זרם החולים הסובלים מתת-תזונה חמורה, ואין להם לא מזון ולא תזונה פרנטרלית מלאה (TPN) לטיפול בהם. אפילו הרופאים והאחיות רעבים בשלב זה - אבל הם ממשיכים, כל עוד הם יכולים.

בניגוד למצורים היסטוריים כמו זה על סטלינגרד, ישראל שולטת בכל הגבולות והמעברים. אין הברחות ואין דרך החוצה עבור האנשים בעזה. שני מיליון אנשים מורעבים למוות לעיני העולם כולו. זו אינה הגנה עצמית, זו קמפיין של **השמדה**, המוצא לפועל בכוונה קרה ומחושבת ובשיתוף פעולה של רוב הממשלות והתקשורת המערבית.

הפרות משפטיות: רצח עם לפי החוק הבינלאומי

מעשי ישראל הם הפרה בוטה של החוק ההומניטרי הבינלאומי (IHL). סעיף 54 של הפרוטוקול הנוסף הראשון לאמנות ז'נבה אוסר על תקיפות של חפצים חיוניים להשרדות האזרחים - מזון, מים, קרקעות חקלאיות. ישראל הרסה את האדמות החקלאיות של עזה, אסרה על האנשים לדוג או אפילו לשחות תחת עונש מוות, והרסה את תשתית המים המתוקים והביוב, כולל צינורות ומפעלי התפלה. סעיף 7 של חוקת רומא מסווג "השמדה" כגרימת מוות במתכוון על ידי מניעת גישה למזון ותרופות. סעיף II(c) של אמנת רצח העם מגדיר "הטלת תנאי חיים מחושבים בכוונה להביא להשמדה פיזית" כרצח עם. המצור של ישראל עומד בשני הקריטריונים.

בית הדין הבינלאומי לצדק (ICJ), בית המשפט הגבוה בעולם, התייחס ישירות למשבר זה. בתיק רצח העם שהגישה דרום אפריקה נגד ישראל, ה-ICJ הוציא צעדים זמניים ב-26 בינואר 2024, ששונו ב-28 במרץ וב-24 במאי 2024, והורה לישראל:

1. **למנוע מעשי רצח עם:** לנקוט בכל האמצעים למניעת מעשים לפי אמנת רצח העם, כולל הרג, גרימת נזק חמור, הטלת תנאים הרסניים או מניעת לידות בקרב הפלסטינים בעזה.
2. **להבטיח ציות צבאי:** לוודא שהצבא שלה לא מבצע מעשי רצח עם.
3. **לענוש הסתה:** למנוע ולהעניש הסתה פומבית לרצח עם.
4. **לאפשר סיוע הומניטרי:** לאפשר מתן סיוע הומניטרי ושירותים בסיסיים ללא הפרעה.
5. **לשמר ראיות:** למנוע הרס ולהבטיח שמירה על ראיות הקשורות להאשמות ברצח עם.
6. **לדווח על ציות:** להגיש דו"ח תוך חודש על הצעדים שננקטו לציות.
7. **להפסיק את המתקפה על רפיח:** לעצור מיד את המתקפה הצבאית ברפיח שעלולה להוביל לתנאים שיגרמו להשמדה פיזית של הפלסטינים.

ישראל התעלמה מפקודות מחייבות אלה מבחינה משפטית. 116,000 טונות מטירות של סיוע מזון של ה-WFP נותרו חסומות, ורפיח נכבשה מאז מאי 2024, מה שסגר את מעבר הגבול היחיד שלא היה תחת שליטה ישראלית קודם לכן. הרעב בעזה אינו טרגדיה נסתרת; דוחות האו"ם, נתוני ארגון הבריאות העולמי ותמונות של ילדים רעבים מציפים את הרשתות החברתיות. סירובה של ישראל לציית הוא **הפרה ברורה של החוק הבינלאומי**, ומעשיה - הרעבה, הפצצות ועקירה - הם רצח העם המתועד ביותר אך המוכחש ביותר בהיסטוריה האנושית.

הפרכת ההכפשה: זה לא אנטישמיות

לגנות את מעשי ישראל אינו תקיפה של היהדות. זו הגנה עליה.

"אם אויבך רעב, תן לו לחם לאכול, ואם הוא צמא, תן לו מים לשתות."
משלי 22-25:21

המצור המוחלט שהוטל על עזה, תחילה באוקטובר 2023 וכעת מאז מרץ 2025, הוא לכן לא רק הפרה של החוק הבינלאומי, אלא גם הפרה של ההלכה.

"מי שהורס נפש אחת נחשב כאילו הרס עולם שלם."
סנהדרין 4:5

היהדות מעריכה את חיי האדם מעל הכל **פיקוח נפש**, משום שכל אדם נברא **בצלם אלוהים** - בצלמו של האל. אדמת עזה ספוגה בדם של 58,765 בני אדם וזוהי עקבת לשמיים כמו פעם דמו של הבל:

"מה עשית? קול דם אחיך צועק אליי מן האדמה."
בראשית 4:10

המדיניות והמעשים של ישראל הרסו: - 83% מכל החיים הצמחיים - 70% מהאדמות החקלאיות, כולל שדות ומטעים - 45% מהחממות - 47% מבארות המים התת-קרקעיות - 65% ממכלי המים - כל מתקני טיהור השפכים בעזה. שוב, זה מפר גם את החוק הבינלאומי וגם את ההלכה.

"כאשר תצור על עיר... אל תשחית את עצייה... האם העצים אנשים שתצור עליהם?"
דברים 20:19

ישראל אינה מדינה יהודית ואינה מדינת היהודים. זו **עבודה זרה** לשים את המדיניות וכיבוש הארץ מעל מצוותיו. זו **חילול השם** לקרוא בשמו כדי להצדיק פשעי מלחמה ורצח של אנשים חפים מפשע.

החובה המשפטית והמוסרית: לעצור את רצח העם

בניגוד ללפני 80 שנה, הפעם העולם לא יכול לטעון שלא ידע. **בית הדין הבינלאומי לצדק** קבע בצווי הזמניים שלו כי סביר שחלק ממעשי ישראל בעזה עשויים להוות מעשים האסורים לפי סעיף II של אמנת רצח העם. **אמנסטי אינטרנשיונל** קבעה בדצמבר 2024 כי מעשי ישראל בעזה מהווים פשע של רצח עם. ויש קונצנזוס רוב בקרב חוקרי רצח עם שמגיעים לאותה מסקנה. **האומות המאוחדות, ארגון הבריאות העולמי, תוכנית המזון העולמית** ואחרים הזהירו שוב ושוב כי המצור של ישראל יוביל בהכרח לרעב מעשה ידי אדם ומותם של אנשים רבים מרעב. ובכל זאת, הקהילה הבינלאומית נותרה שותקת, בוגדת בשבועתה **לעולם לא עוד** ובחובותיה לפי החוק הבינלאומי.

“רצח עם אינו בהכרח פירוש השמדה מיידית של אומה... הוא נועד יותר לסמן תוכנית מתואמת... שמטרתה השמדת היסודות החיוניים של חיי קבוצות לאומיות.”
רפאל למקין, שלטון הציר באירופה הכבושה (1944)

ישראל מצדיקה את מעשיה בשם הביטחון. אבל **שום דוקטרינה לא מצדיקה את הרעבת ילדים, הפצצת בתי חולים או הרס מערכות מים ואילוף אזרחים לשתות מי בוב.** אלה אינם מעשי הגנה. אלה **פשעים נגד האנושות.** הצעדים הזמניים של ה-ICJ מאשרים “סיכון רציני לרצח עם” - סף שנקבע בתיק **בוסניה והרצגובינה נגד סרביה ומונטנגרו** ב-2007, שמחייב **כל המדינות לפעול מיידית** כאשר סיכון כזה ברור.

“החובה למנוע רצח עם מחייבת אפוא את המדינות לנקוט באמצעים ברגע שהן מודעות, או שהיו צריכות להיות מודעות בדרך כלל, לסיכון הרציני שיבוצעו מעשי רצח עם.”
פסק דין של בית הדין הבינלאומי בתיק בוסניה והרצגובינה נגד סרביה ומונטנגרו

ארגון הבריאות העולמי (WHO) אישר כי לפחות 57 ילדים מתו מתת-תזונה מאז מרץ 2025 - מספר שכנראה נמוך מהמציאות עקב קריסת מערכות הדיווח. אם היו אלה ילדים מערביים שמתו, זעם עולמי היה פורץ. במקום זאת, הפלסטינים מואנשים, וסבלם מושלך הצידה. כישלון העולם לאכוף את הצעדים של ה-ICJ הוא גזר דין מוות עבור האנשים בעזה.

מסקנה: פסק הדין המגנה של ההיסטוריה

מעשי ישראל בעזה שקולים להולודומור שני - רצח עם באמצעות רעב, מגפת רעב שהוטלה במכוון כדי להשמיד עם. סירוב זה השיטתי למזון, מים וסיוע רפואי הוא הפרה בוטה של החוק הבינלאומי. הוא עומד ב-**Actus Reus** של רצח עם: ביצוע פיזי של מוות המוני. ההתנגדות הבוטה של ישראל לצעדים הזמניים של בית הדין הבינלאומי לצדק משנת 2024 מאשרת עוד יותר את **Mens Rea** - הכוונה הפלילית להשמיד - לפי אמנת רצח העם.

ההבטחה של “לעולם לא עוד” היא חלולה אם החוק הבינלאומי אינו חל על ישראל. זכויות האדם אינן משמעותיות אם הן אינן מורחבות לפלסטינים.

חוסר המעש של ממשלותינו הפך אותנו לעדים למה שייזכר כפשע הגדול ביותר של המאה ה-21.

יהיה חשבון משפטי ומוסרי - בזה אין ספק. השאלה היחידה היא מתי. והאם הוא יגיע בזמן כדי להציל חיים, או רק כדי לקונן עליהם. השארית של מאה זו תהיה רדופה על ידי עיכוב זה, כישלון זה, השאלה הזו: **למה הרשינו לזה לקרות?**

שתיקה היא שותפות לפשע. וההיסטוריה לא תהיה רחומה כלפי אלה שנשארו שותקים מול רצח עם.